

почит кон идниот соработник-реципиент. Значи, изданието содржи: Хронолошка табела за Бертод Брехт (267-269), Литература (271-289) и четири индекси: 1. делата на Брехт (291-295), 2. цитирани фрагменти од текстови на антички автори (296-300), 3. имиња и ликови (301-306) и 4. места и земји (307-308).

Весна Томовска-Миџровска
Филозофски факултет
Скопје

J.-M. RENAUD: *Le mythe d'Orion. Sa signification, sa place parmi les autres mythes grecs et son apport à la connaissance de la mentalité antique*, (Préface de Paul Wathelet) C.I.P.L. Liège 2004, pp. 454 (+ 25 corrigenda; indices), 8°.

Ова исклучително дело, всушност е докторската теза на авторот Жан Мишел Рено, предложена од неговиот ментор, професорот Пол Вагле. Во *Предговорот* (VII–VIII), напишан од самиот ментор, се образложени причините кои го навеле П. Вагле да му го предложи митот за Орион како тема за истражување на авторот на делото, многуте проблеми сврзани за овој мит, секако следејќи го интересот на кандидатот кој претходно има објавено повеќе трудови за митолошки теми, особено за митот за Мелеагар (в. *Bibliographie*, 419).

Во *Уводот* (1–3) авторот накусо ги изложува ставовите на Ж. Фонтенроуз во неговото делото *Orion: The Myth of the Hunter and the Huntress* (1981) и методологијата која е користена во него, во дело кое претходно е истражуван овој мит, истакнувајќи дека тие во голема мера се разликуваат од неговите заклучоци. Поради комплексноста на митолошката граѓа, авторот ја истакнува потребата од една поширока методологија за проучување на митот за Орион.

Првата глава е насловена како „Митот и мојот метод на анализа“ (5–33). Во првиот дел „1.1. Мит“, авторот ги изнесува сите досегашни теории за митот, неговото потекло, неговата улога во античкото општество и во верувањата на луѓето, разликите помеѓу митот, приказните и легендите, особено се задржува на неговиот развој, прифаќајќи ги погледите на еден од најголемите светски авторитети за хеленската религија и митологија В. Буркерт (1979), на т.н. *структуралисти*. Во вториот дел „1.2. Методот на анализа“, авторот ја образложува својата методологија на работа: критичко истражување на изворите и на повеќето верзии за митот на Орион, анализа на коментарите на секоја епизода поединечно, метриката на поетските извори, митската географија, етимологијата на имињата на личностите во митот, нивното појавување во средината која ги опкружува, делувањата на хероите, улогата на боговите и критичко истражување на верзиите, противречностите и повторувањата.

Во *втората глава* „Изворите за митот и неговата содржина“ (35–148), авторот ни ги предава, со критички осврт, сите извори за митот за Орион, класифицирани како: „Литературни извори до крајот на класичниот период“ (38–65), „Литературни извори во посткласичниот период“ (66–118), „Литературни извори вон грчко-римскиот свет“ (118–123) и „Ликовни сведоштва“ (124–127). Литературните извори, од своја страна се класифицирани според својот род: епска поезија, лирика, трагедија, философија, научна

литература, историографи, логографи, митографи, дидактичка и научна поезија, реторика, проза итн., почнувајќи од Хомер и Хесиод до Евстатиј. Особено е значајно што авторот ги анализира и изворите за Орион, како сосвездие, од *Библијата*, со што може да се анализира и неговата семитска варијанта *Kesil*. Во вториот дел „2.2 Содржина на митот“, авторот ни ја предава содржината на митот за Орион, од неговото раѓањето до неговата смрт, поткрепена со многубројни белешки за изворите и верзиите на одредени делови од содржината.

Во *третата глава* „Анализа на епизодите од содржината на митот“ (149–386), авторот прво ги дава толкувањата за етимологијата на името Орион (за што особено му се заблагодарува на денес покојниот проф. К. Ројх), потоа се задржува на секоја епизода од митот поединечно, особено на имињата на митските личности. Особено ја анализира улогата на боговите како Хефајст, Артемида, Аполон, Севс и улогата на многу помали божества во епизодите од митот. Авторот, смртта на Орион, по направената хибрис, ја споредува и со смртта на Дионис. На крајот од оваа глава се дадени објаснувања за потеклото на сосвездијата, за улогата на свездите во антиката, со посебен осврт кон сосвездието Орион.

Заклучокот (387–396), всушност, преставува резиме на сите заклучоци на авторот, претходно извлечени и аргументирани во посебните поглавја на делото.

На крајот мора да се одбележи дека толкувањата се поткрепени со обемна библиографија (397–428), цитирана во 2471 белешка, а книгата содржи и *Индекс на географски имиња* (429–432) и *Индекс на имиња на личности и сосвездија* (433–445), кои се од голема полза особено во вакво дело кое изобилува со мноштво имиња на личности, божества и свезди. Иако ова исклучително дело на Ж. М. Рено ќе има големо влијание врз проучувачите на хеленската митологија, бидејќи иако се обработува еден мит, при неговата обработка се анализирани голем број митски ликови, суштества и божества, сепак, како единствен недостаток сметам дека е отсутството слики во самата книга, а во делот „Ликовни сведоштва“ (124–127) се спомнати, речиси сите ликовни сведоштва со референци од кого се објавени и каде се чуваат, со што претставата за митскиот ловец Орион во оваа исклучителна монографија би била поцелосна.

Ратко Дуев
Филозофски факултет, Скопје

ПЕТЪР ДЕЛЕВ, *Лизимах*. Универзитетско издателство „Св. Климент Охридски“ Софија 2004; библиографија, индекс, 463 стр.

Во збирката *Универзитетска библиотека* (бр. 435), конечно излезе долго очекуваниот, уште во 1993 год. одбранет хабилитационен труд на д-р Петар Делев за *Лисимах*, еден од клучните актери од времето на дијадосите, за кого што се зачувани најмалку извори. Како што објаснува авторот во предговорот (стр. 10), освен на неговите службени задолженија, доцнењето се должи и на достапноста на најновата стручна литература. Имено, истовремено со одбраната на овој труд беа објавени три книги со иста тематика (од F. Landucci Gattinoni, S. Franco и H. S. Lund, како и 80-те страници осветени на Лисимах во делото на К. Јорданов за политички-